

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **REALMEDIA s.r.o. – v likvidaci**, IČO 60721677
sídlem Prokofjevova 912/31b, 623 00 Brno
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Květná 171/11, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, IČO 65993390
sídlem Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M.
Sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení a poskytnutí součinnosti z 16. 8. 2024, čj. MD-11673/2021-940/14, sp. zn. MD/11673/2021/930REKZ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobkyně je vlastnící reklamního zařízení, které je umístěné u dálnice D1 v Měříně. Dle žalovaného je reklamní zařízení u silnice nelegálně. Proto vydal výzvu uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku, kterou vyzval osobu zúčastněnou na řízení (ŘSD) k odstranění zařízení a vlastníky pozemku, na kterém se reklamní zařízení nachází, k poskytnutí potřebné součinnosti.
2. Žalobkyně považuje výzvu za nezákonnou, protože je přesvědčena, že reklamní zařízení je umístěno legálně. Výzva sice není žalobkyni adresována, ale týká se zařízení, které vlastní, a v důsledku výzvy je jí zasahováno do veřejných subjektivních práv.
3. Reklamní zařízení je na pozemku umístěno na základě dodatečného povolení stavby z 19. 12. 2005. To povolilo umístění zařízení do 31. 12. 2025 a konstatovalo, že se reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce dle § 30 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nikoliv v silničním ochranném pásmu. Proto jeho umístění nepodléhá povolení ze strany silničního úřadu dle § 31 odst. 1 uvedeného zákona.
4. Reklamní zařízení se ocitlo v silničním ochranném pásmu v důsledku novely zákona o pozemních komunikacích, která nabyla účinnosti 1. 7. 2011 (zákon č. 152/2011 Sb.). Bylo-li by umístováno na pozemek po účinnosti této novely, vyžadovalo by povolení silničního úřadu. Zařízení však bylo umístěno předtím a novelizační zákon neobsahuje žádná přechodná ustanovení. Žalobkyně je proto přesvědčena, že postup žalovaného, který nyní prostřednictvím výzvy usiluje o odstranění jejího reklamního zařízení, je nezákonný a v rozporu s ochranou práv nabytých v dobré víře.
5. Žalobkyně si je vědoma toho, že Ústavní soud v nálezu z 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17, posuzoval jinou novelu zákona o pozemních komunikacích, která se týkala odstraňování reklamních zařízení (zákon č. 196/2012 Sb.). Je však přesvědčena, že závěry Ústavního soudu se nedají vztáhnout na její situaci a novelizační zákon č. 152/2011 Sb. Novela, kterou posuzoval Ústavní soud, totiž obsahovala přechodná ustanovení, což považoval Ústavní soud za podstatné.
6. Žalobkyně si je též vědoma rozsudku Nejvyššího správního soudu (NSS) z 12. 6. 2024, čj. 6 As 3/2024-44, *4-les-advertising*, v němž NSS dospěl k závěru, že stěžejní závěry nálezu Pl. ÚS 21/17 lze vztáhnout i na změny provedené zákonem č. 152/2011 Sb. Je však přesvědčena, že to nelze dělat automaticky a v návaznosti na úvahy uvedené v nálezu je potřeba zvážit, zda převažuje veřejný zájem nad zájmem vlastníků reklamních zařízení.
7. V tomto ohledu poukázala na to, že její případ je zásadně odlišný od případu, který posuzoval NSS v rozsudku *4-les-advertising*. Rozdíl spatřuje v tom, že zatímco v případě řešeném před NSS měla vlastnice reklamního zařízení povolení na dobu neurčitou, žalobkyně disponuje povolením pouze do 31. 12. 2025. V případě povolení na dobu neurčitou by nikdy nemuselo dojít k odstranění reklamního zařízení, a je proto potřeba, aby převážil veřejný zájem. V případě povolení na dobu určitou je však dle žalobkyně potřeba dát přednost ochraně žalobkyniných práv, neboť po uplynutí doby určité bude mít správní orgán možnost povolení neprodloužit nebo neudělit potřebný souhlas, čímž dojde k odstranění zařízení a naplnění veřejného zájmu. Chce-li veřejná moc do žalobkyniných práv zasahovat předčasně (před uplynutím doby), potřebuje k tomu silnější důvody než

v případě povolení na dobu neurčitou. Tomu nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu č. 196/2012 Sb., která zdůrazňuje právě snahu o odstranění reklamních zařízení povolených na dobu neurčitou.

8. Z těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby soud určil, že vydání výzvy z 16. 8. 2024 bylo nezákonným zásahem, a přikázal žalovanému obnovit stav před zásahem.

2. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl.
10. Žalovaný zásadně nesouhlasí s tím, jak historii sporu popisuje žalobkyně. Celá situace vznikla již v roce 1995, kdy dle tehdy platné úpravy bylo zařízení opravdu mimo silniční ochranné pásmo, nikoliv však z důvodu umístění v zastavěném území obce, ale z důvodu vzdálenosti od dálnice. V silničním ochranném pásmu se reklamní zařízení ocitlo 1. 7. 2000 v důsledku novelizačního zákona č. 102/2000 Sb., který nově upravil silniční ochranné pásmo pro reklamní zařízení v § 30 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích.
11. Žalovaný primárně poukázal na to, že žalobkyně byla k odstranění reklamního zařízení vyzývána v minulosti opakovaně, a to již v letech 2004 a 2005. Zdůraznil též to, že žalobkyni již v této době nebyl udělen souhlas příslušných silničních správních úřadů. Z postupu jednotlivých orgánů je přitom zcela patrné, že se reklamní zařízení nacházelo v silničním ochranném pásmu dálnice D1.
12. Dodatečné povolení, na které se žalobkyně odvolává, nesvědčí o povolení zařízení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Judikatura přitom již dovodila, že správní akty stavebního úřadu nemohou nahradit příslušné povolení silničního správního úřadu a odstranění zařízení dle zákona o pozemních komunikacích se provádí bez ohledu na existenci stavebního povolení.
13. Žalobkyně navíc již v době, kdy probíhalo řízení o dodatečném povolení, věděla, že jí příslušné silniční správní úřady vyzývají k odstranění reklamního zařízení, přičemž tyto skutečnosti před stavebním úřadem zjevně zamlčela. Namísto toho předložila znalecký posudek z 29. 11. 2005, který stavební úřad považoval za dokument nahrazující výjimku žalovaného, neboť prokazuje, že se zařízení nachází na pozemku v zastavěném území obce. Žalovaný je přesvědčen, že takové odůvodnění je v rozporu s právními předpisy.
14. I pokud by se reklamní zařízení nacházelo v zastavěném území obce, je dle žalovaného zřejmé, že po účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. muselo i takové zařízení disponovat povolením silničního správního úřadu. Závěr, že se povinnost disponovat povolením vztahuje i na již existující zařízení, potvrdil NSS v rozsudku z 26. 2. 2019, čj. 4 As 357/2018-39, *BigBoard*.
15. Žalovaný se též ohradil proti tomu, jak žalobkyně bagatelizuje celou situaci. Její reklamní zařízení se nachází blízko křižovatky s častým výskytem dopravních nehod, což je žalobkyni známo. I přesto již 20 let tyto skutečnosti ignoruje a reklamní zařízení nadále provozuje.

3. Vyjádření ŘSD

16. Ředitelství silnic a dálnic jako osoba zúčastněná na řízení považuje žalobu též za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.
17. ŘSD odkázalo na vyjádření žalovaného a podobně jako on poukázalo na to, že žalobkyně zkresluje popis celého sporu. Zdůraznilo především existenci rozhodnutí z dubna 2005,

kterým žalovaný zamítl žalobkyninu žádost o dodatečné povolení silničního správního úřadu, a na právní úpravu, z níž je zřejmé, že stavební povolení nenahrazuje povolení silničního správního úřadu. S ohledem na historii celé kauzy si žalobkyně musela být již před vydáním dodatečného stavebního povolení vědoma, že není oprávněna provozovat reklamní zařízení. Vzhledem k tomu, že dodatečné stavební povolení nemá vliv na neexistenci povolení silničním správním úřadem, je dle ŘSD nerozhodné, že je reklamní zařízení stavebně povoleno na dobu určitou.

18. Obdobně jako žalovaný poukázalo ŘSD též na to, že bez ohledu na to, zda se zařízení nachází v zastavěném území obce či ne, musí povolením silničního správního úřadu disponovat od účinnosti novely provedené zákonem č. 152/2011 Sb. To plyne též z rozsudků *4-les-advertising* a *BigBoard* a též rozhodnutí Ústavního soudu, na která ŘSD odkázalo.
19. Nedůvodná je dle ŘSD též žalobkynina argumentace legitimním očekáváním. Žalobkyni totiž musí být již od roku 2005 zřejmé, že zařízení nedisponuje potřebným povolením, a to tím spíše, že jde o profesionála v oblasti reklamy, který se má orientovat v relevantní zákonné úpravě a jejích změnách. Žalobkyně navíc z nezákonného stavu řadu let profituje, což snižuje její možnost dovolávat se neproporcionality zásahu, jak vysvětlil NSS v rozsudku *BigBoard*.
20. ŘSD závěrem dodalo, že na odstranění reklamního zařízení je dán veřejný zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu a ochrany života, zdraví i majetku účastníků silničního provozu. Důraz na tento veřejný zájem zákonodárce vyjádřil v novelách, které zpřísnily podmínky pro provoz reklamních zařízení, a dotčená zákonná úprava opakovaně prošla testem ústavnosti. Tento veřejný zájem převažuje nad žalobkyninými soukromými zájmy.

4. Ústní jednání

21. Ve věci se konalo ústní jednání dle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).
22. Žalobkyně setrvala na podané žalobě i v ní uvedené argumentaci. Žalobkynino zařízení není povoleno na dobu neurčitou, proto se na ni nevztahují závěry judikatury, na kterou žalovaný a ŘSD odkazují. Popsala podrobně historický vývoj povolování zařízení a navrhla, aby soud provedl důkaz stavebním spisem a výsledkem stavebního referenta.
23. Žalovaný setrval na své argumentaci, na kterou odkázal.
24. ŘSD také odkázalo na svoji písemnou argumentaci a zdůraznilo, že historický vývoj není pro rozhodnutí o žalobě podstatný. Podstatné naopak je, že žalobkynino zařízení nikdy nedisponovalo povolením silničního správního úřadu.
25. Žalovaný ve věci nevedl správní spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Proto soud provedl na jednání dokazování dle § 52 odst. 1 s. ř. s. některými listinami, které žalobkyně a žalovaný předložili (rozsudek NSS z 23. 10. 2023, čj. 10 As 326/2022-88, č. 4563/2024 Sb. NSS, bod 25 a judikatura tam citovaná).
26. Z provedených důkazů zjistil soud následující.
27. Žalobkynino reklamní zařízení bylo dodatečně povoleno s dobou trvání do 31. 12. 2025 a byl jí vydán souhlas s užíváním tohoto zařízení. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že mu byl předložen znalecký posudek z 29. 11. 2005, který nahrazuje výjimku žalovaného, neboť prokazuje, že pozemek, na kterém zařízení stojí, se nachází v zastavěném území obce (*rozhodnutí o dodatečném povolení dokončené stavby reklamního zařízení z 19. 12. 2005*).

Žalovaný vydal 16. 8. 2024 výzvu, kterou vyzval ŘSD k odstranění žalobkynina zařízení a manžele K. k poskytnutí součinnosti (*výzva z 16. 8. 2024*). Paní K. zaslala žalovanému reakci na výzvu, ve které uvedla, že žalobkynino reklamní zařízení je povoleno a odkázala na dodatečné povolení z 19. 12. 2005. Dopis stejného znění zaslal žalovanému pan K. (*dopis paní K. z 26. 8. 2024 a dopis pana K. z 26. 8. 2024*). Na žalovaného se obrátila též žalobkyně, která ve dvou dopisech také odkázala na dodatečné povolení (*dopisy z 26. 8. 2024 a z 8. 9. 2024*). Žalovaný na žalobkyniny dopisy reagoval a uvedl, že svůj postup považuje za zákonný (*dopis žalovaného z 27. 9. 2024*).

28. Dalšími předloženými listinami soud dokazování neprováděl a na jednání zamítl žalobkyniny důkazní návrhy. Jak soud vysvětlí níže, je pro posouzení žaloby nadbytečné zabývat se spornou částí historického vývoje povolování žalobkynina reklamního zařízení. Nadbytečné je i zkoumat obsah stavebního spisu a vyslýchat referenta stavebního úřadu, neboť pro věc není podstatné, zda je zařízení legální v rovině stavebního práva.

5. Posouzení věci soudem

29. Žalobkyně se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Zásah spatřuje ve vydání nezákonné výzvy k odstranění reklamního zařízení.
30. Dle § 82 s. ř. s. se *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*.
31. Citované ustanovení vymezuje podmínky, které musí být splněny k tomu, aby mohl soud vyslovit nezákonnost zásahu a žalobci poskytnout ochranu před nezákonným zásahem. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li některá z nich splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudky NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, a z 15. 4. 2021, čj. 1 As 394/2020-53, č. 4186/2021 Sb. NSS, bod 24).
32. Soud se nejprve zabýval splněním čtvrté podmínky. Pokud by totiž šlo o zásah v širším smyslu, bylo by nutné žalobu odmítnout, případně žalobkyni vyzvat ke změně žalobního typu.
33. Výzva k odstranění reklamního zařízení je faktickým úkonem správního orgánu, který má potenciál zasáhnout do veřejných subjektivních práv vlastníka zařízení. Správní soudy opakovaně obdobné zásahové žaloby posuzovaly (kromě shora citovaných rozsudků *4-les-advertising* a *BigBoard* též např. nedávný rozsudek NSS z 16. 10. 2024, čj. 7 As 144/2024-31, a rozsudek zdejšího soudu z 6. 11. 2024, čj. 8 A 68/2024-90). Soud nemá pochyby o tom, že namítaný zásah může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. a čtvrtá podmínka shora uvedeného testu je proto splněna.
34. Splněny jsou též první, druhá a pátá podmínka. Výzva směřuje k odstranění reklamního zařízení, které je ve vlastnictví žalobkyně. Odstraněním tohoto zařízení by byla žalobkyně přímo zasažena na svých právech. Na tom nic nemění ani skutečnost, že výzva nebyla adresována přímo žalobkyni, ale (pouze) vlastníkům pozemku a ŘSD. Výzva se totiž nadále týká žalobkynina reklamního zařízení, tedy i jejích práv.
35. Sporná je mezi účastníky zákonnost zásahů (třetí podmínka). Té se bude soud věnovat níže.

36. Dle § 85 s. ř. s. platí, že *žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný*. Žalobkyně se domáhá nejen určení nezákonnosti zásahu, ale též navrácení v předešlý stav. Výzva představuje jednorázový zásah s trvajícím účinkem (shodně rozsudek zdejšího soudu z 21. 12. 2023, čj. 10 A 92/2023-50, bod 33). Žalobkyně však nemá žádný jiný právní prostředek nápravy, který by musela vyčerpat, proto je žaloba přijatelná.
37. Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo*. I tato podmínka je splněna – výzva byla vydána 16. 8. 2024 a žalobu podala žalobkyně 16. 10. 2024, tedy v poslední den zachované lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).
38. Soud v souvislosti s posouzením včasnosti žaloby považuje za vhodné upozornit na následující. Proces odstraňování reklamních zařízení doznal od 1. 1. 2024 zásadní změny. Do 31. 12. 2023 byl postup v zákoně o pozemních komunikacích upraven tak, že silniční správní úřad vyzval k odstranění vlastníka zařízení, který měl povinnost tak učinit neprodleně, nejpozději do pěti pracovních dnů od doručení výzvy. Pokud vlastník svoji povinnost nesplnil, silniční správní úřad reklamní zařízení zakryl a následně odstranil a zlikvidoval na náklady vlastníka zařízení (§ 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 31. 12. 2023). Od 1. 1. 2024 se však již nevyzývá vlastník zařízení, ale pouze vlastník (či správce) komunikace, který má též povinnost reklamní zařízení odstranit (§ 31 odst. 9 a 10 zákona o pozemních komunikacích ve znění od 1. 1. 2024). Teprve po odstranění zařízení zveřejní vlastník nebo správce komunikace identifikační údaje zařízení a informaci, kde si ho může vlastník vyzvednout, a to pouze způsobem umožňující dálkový přístup. Pokud se vlastník zařízení neozve do 3 měsíců, lze zařízení na vlastníkovy náklady zlikvidovat (§ 31 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích v posledně citovaném znění).
39. Tato nová úprava s sebou přináší řadu úskalí, které mají i ústavněprávní rozměr. O reklamních zařízeních je rozhodováno bez toho, aby o tom věděl jejich vlastník. Tím se mu výrazně omezuje možnost obrany proti postupu silničního správního úřadu, neboť se o něm vůbec nemusí dozvědět, případně se o něm může dozvědět pozdě. V posuzované věci se však žalobkyně o zásahu žalovaného dozvěděla a včas na něj reagovala, proto soud nyní nebyl před tyto otázky postaven a nepovažuje za potřebné se jím nad rámec výše uvedeného podrobněji věnovat.
40. Vzhledem ke splnění procesních podmínek se soud dále věnoval důvodnosti samotné žaloby.
41. Mezi žalobkyní a žalovaným je sporné, zda žalobkynino reklamní zařízení vyžadovalo povolení silničního správního úřadu. Jakkoliv je sporné i to, zda se zařízení nacházelo v minulosti v souvisle zastavěném území obce a zda vyžadovalo povolení silničního správního úřadu, soud se ve svém posouzení zaměří pouze na stav po novele provedené zákonem č. 152/2011 Sb. Z žalobní argumentace je totiž zřejmé, že i žalobkyně souhlasí s tím, že od účinnosti této novely se její zařízení nenachází v souvisle zastavěném území obce, a proto by potřebovala povolení silničního správního úřadu, pokud by zde postavila nové reklamní zařízení. Je však přesvědčena, že tato změna zákona se nemůže uplatnit na již dříve existující reklamní zařízení. Soud s ní nesouhlasí.
42. K ochraně dálnice a provozu na ní *mimo souvisle zastavěné území obcí* slouží silniční ochranné pásmo (§ 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Zákon č. 152/2011 Sb. nově vymezil souvisle zastavěné území obce pro účely určení silničního ochranného pásma. Nově musí být na takovém území *postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo*

přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí [§ 30 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona].

43. V silničním ochranném pásmu (tedy mimo souvisle zastavěné území obce) lze zřídit a provozovat reklamní zařízení pouze na povolení silničního správního úřadu (§ 31 odst. 1 uvedeného zákona). V případě, že se v silničním ochranném pásmu nachází reklamní zařízení bez povolení, postupují příslušné subjekty podle § 31 odst. 9, 10 a 11 uvedeného zákona za účelem odstranění zařízení.
44. Zásadní otázkou pro posouzení věci tak je, zda změna vymezení *souvisle zastavěného území obce* vtáhla do povinnosti disponovat povolením od silničního správního úřadu i reklamní zařízení, která povolení dle předchozí definice nepotřebovala. Na tuto otázku již odpověděla judikatura správních soudů a zdejší soud se od ní nemá důvod odchýlit.
45. Již v rozsudku z 31. 7. 2018, čj. 3 As 252/2017-67, vycházel NSS z předpokladu, že po účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. byla další existence reklamních zařízení, která se v důsledku novely ocitla v silničním ochranném pásmu, „*podmíněna povolením vydaným dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*“ (bod 26 rozsudku NSS). Tento závěr následně potvrdil též Ústavní soud, který v usnesení ze 4. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2732/18, v němž přezkoumával citovaný rozsudek třetího senátu NSS, uvedl, že: „*stěžovatelka si musela být vědoma změny právní úpravy po nabytí účinnosti zákona č. 152/2011 Sb. a pro případ, že chtěla dále provozovat předmětná reklamní zařízení, jež se k 1. 7. 2018 „ocitla“ v silničním ochranném pásmu, měla požádat o povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pakliže tak neučinila, bylo její povinností reklamní zařízení odstranit. V tomto ohledu nelze výzvě silničního správního úřadu nic vytknout*“ (bod 14). Tyto závěry opakuje judikatura NSS v celé řadě dalších rozsudků (např. rozsudky NSS z 9. 10. 2023, čj. 5 As 127/2022-46, *Contur media*, bod 41, a ve věci *4-les-advertising*, bod 19 a judikatura tam citovaná).
46. Na uvedených závěrech nic nemění absence přechodných ustanovení, na které žalobkyně poukazovala. I touto otázkou se totiž již judikatura zabývala a dospěla k závěru, který Ústavní soud shrnul tak, že jde sice o legislativní nedostatek, který „*však nedosahuje takové intenzity, aby sám o sobě zakládal úvahy o překročení ústavněprávních limitů, když v dané věci nevedl k účinkům pravé retroaktivity ani nepřipustné varianty nepravé retroaktivity, tj. takové nepravé retroaktivity, kde by byla popřena důvěra v právo u adresáta majícího legitimní očekávání v zachování dosavadní právní úpravy*“ (usnesení z 20. 11. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2232/24, bod 13).
47. Stejně tak se již soudy opakovaně vyjádřily k vztahu mezi stavebním povolením reklamního zařízení a nepovolením ze strany silničního správního úřadu.
48. Předně je třeba uvést, že samotný zákon o pozemních komunikacích explicitně stanoví, že *odstranění reklamního zařízení bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem* (§ 31 odst. 10 *in fine* uvedeného zákona). Tomu odpovídají i závěry judikatury (rozsudky NSS *4-les-advertising*, bod 18, *BigBoard*, bod 41, a *Contur media*, bod 42). Není-li jakkoliv relevantní stavební povolení reklamního zařízení, není dle soudu podstatné ani to, na jakou dobu je povolení uděleno (rozsudek *BigBoard*, bod 39).
49. Soud tedy s ohledem na výše uvedené konstantní závěry judikatury shrnuje, že žalobkyně měla nejpozději od 1. 7. 2011 povinnost získat pro své reklamní zařízení povolení silničního správního úřadu. To neučinila, její reklamní zařízení je nepovolené a žalovaný postupoval správně, když vydal výzvu směřující k odstranění reklamního zařízení. Tyto závěry platí bez ohledu na to, zda se žalobkynino reklamní zařízení již dříve nacházelo mimo souvisle

zastavěné území obce a vyžadovalo povolení silničního správního úřadu. Soud proto tuto argumentaci žalovaného (a ŘSD) podrobněji neposuzoval, neboť pro rozhodnutí o žalobě není podstatná.

6. Závěr

50. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť žalovaný zásah nebyl nezákonný. Proto žalobu výrokem I. zamítl postupem dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
51. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.
52. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení. Ta nemá v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto řízení žádnou povinnost neuložil, pouze jí umožnil uplatnit právo osoby zúčastněné na řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu